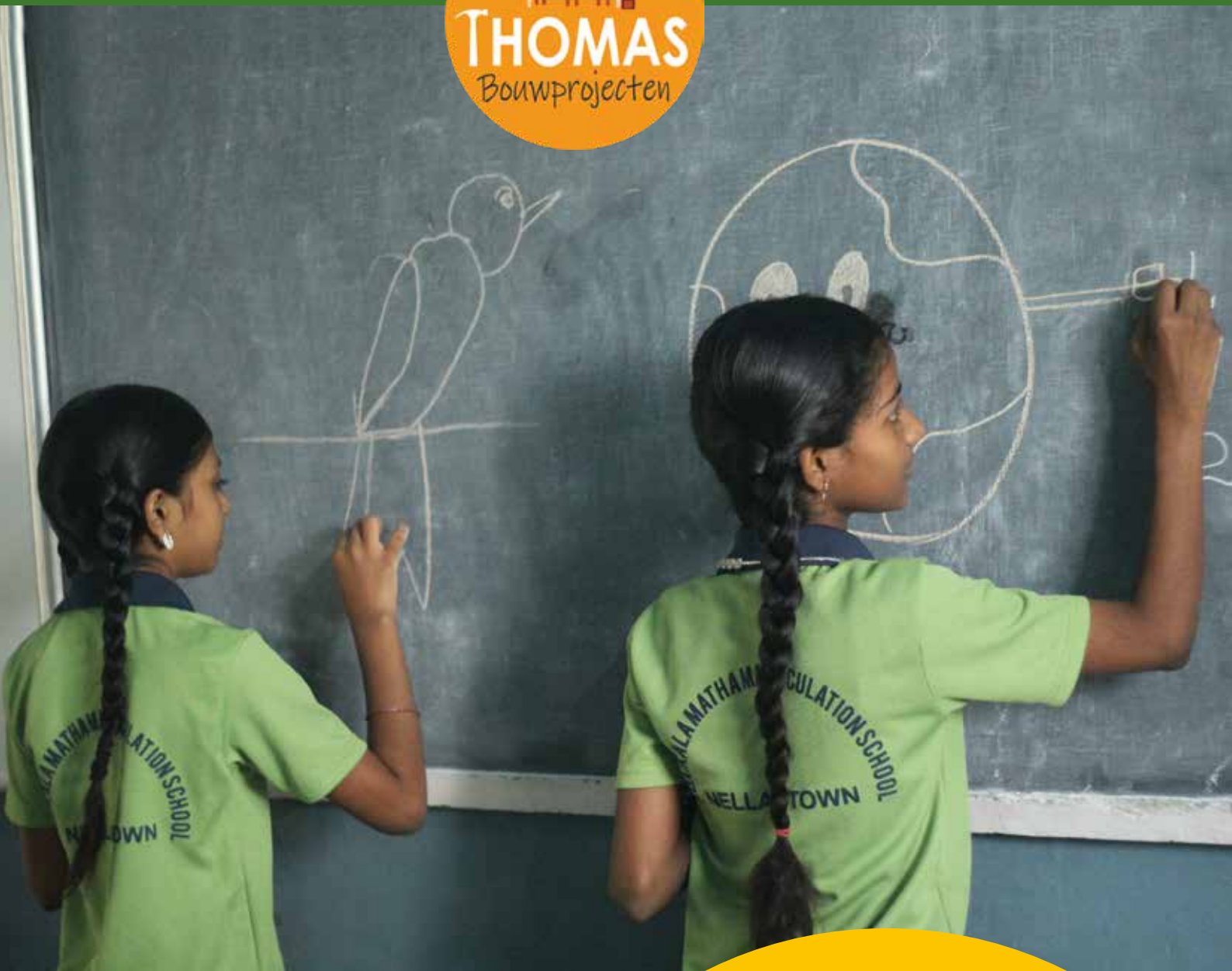

Zevende editie
februari 2023

THOMAS

30 jaar
Thomas Bouwprojecten
Een speciale
THOMAS

VOORWOORD

Een speciale THOMAS

30-jarig jubileum

Thomas Bouwprojecten

Op 4 november 1992 werd ten overstaan van Notaris van Dongen te Eindhoven en in aanwezigheid van de heren Hans Schiebroek en Cees Heeren de Stichting Thomas Bouwprojecten opgericht, “geïnspireerd door een blijvende betrokkenheid met kansarmen in India”. De voor het 30-jarig jubileum geplande bijeenkomst kon helaas door omstandigheden geen doorgang vinden.

Er is daarom voor gekozen om de voorziene inhoud van die bijeenkomst met u te delen via deze 7e editie van het THOMAS Magazine.

Jubileumproject

Het is een goed gebruik om bij iedere lustrumviering een jubileumproject te kiezen en daarvoor speciale werving van donaties te organiseren. Het jubileumproject is nu geworden de realisatie van een nieuw gebouw met schoolklassen en toiletvoorzieningen in Nellai Town (Tirunelveli in Zuid-India). Verderop in dit Magazine vind u de beschrijving van dit project en de status daarvan op dit moment.

30 jaar projecten

Het is onmogelijk hier alle in de afgelopen 30 jaar gerealiseerde projecten te beschrijven of zelfs maar te benoemen. We volstaan daarom met een selectie van uitgevoerde projecten voor de bouw van scholen, boardings, en toiletgebouwen, en voor onderhoud en renovatie van gebouwen en infrastructuur.

Update van FSJ

De zusters hebben een Video gemaakt om Thomas Bouwprojecten te feliciteren en te bedanken voor hetgeen we samen in 30 jaar in India gerealiseerd en bereikt hebben. Daarnaast geeft die Video ook een update van actuele ontwikkelingen in India en in de FSJ Congregatie. We plaatsen in dit Magazine een tekstuele samenvatting van deze video en laten de Zusters nu op deze manier aan het woord.

Sponsors - Budalur

Voor onze stichting is de bijdrage van de sponsors allesbepalend voor hoeveel hulp wij kunnen verlenen in India. Daarom geven wij in dit Magazine ook speciaal aandacht aan Budalur, een van de in 2022 opgeleverde projecten, en aan de aan dit project verbonden sponsor-familie.

Onderwijs versus Kinderarbeid

Niels van den Beucken, een van de leden van onze Raad van Advies, is actief op het terrein van het voorkomen van kinderarbeid in India met name door het bieden van goede onderwijsmogelijkheden aan kinderen. Graag laten we hem vertellen over deze activiteiten en de motivatie daarachter.

Onze zuster-Thomas Stichtingen

Zoals in eerdere edities van THOMAS al aangegeven werkt Thomas Bouwprojecten, onder een gezamenlijke Raad van Advies, samen met nog twee Thomas-stichtingen zijnde de Thomas Stichting voor Jongeren en de Thomas Foundation for Microcredits. Wij laten graag henzelf aan het woord om hun doelstellingen en activiteiten met u te delen.

Uitdagingen in India

Nu de Corona pandemie ook in India grotendeels voorbij is, blijven er allerlei ontwikkelingen in India die een uitdaging vormen. Vanuit de overheid worden er steeds meer eisen gesteld aan de organisatie en faciliteiten van de FSJ Congregatie. En worden de private scholen zoals die van de FSJ Congregatie vaak minder ondersteund dan de openbaar onderwijs-instellingen van de overheid. Terwijl de Zusters blijven proberen de armsten te ondersteunen en goed onderwijs te bieden in goede gebouwen met goede voorzieningen.

Helpen, blijven helpen ...

Temidden van deze uitdagingen zetten wij ons beleid voort om via de FSJ Congregatie de scholing en levensomstandigheden van de armste kinderen in Zuid-India te verbeteren. Graag doe ik hierbij dan ook een oproep aan onze lezers en donateurs om ons daarbij met hun bijdragen te blijven ondersteunen. Wij zijn u daarvoor oprecht dankbaar.

Jac Braat, voorzitter

COLOFON

De THOMAS
is een magazine van de
Stichting Thomas Bouwprojecten.

Opdrachtgever:
Stichting Thomas Bouwprojecten.

Redactie:
Catherine Gilon, Wilma Martens,
Leo Uittenbroek, Leo Verhagen

Fotografie:
Bala Subramaniam, Zusters F.S.J. Projectleiders STBP

Foto voorpagina:
Bala Subramaniam

Vertaling:
Leo Verhagen, Wilma Martens

Vormgeving:
Looi Naaijken

Uitgave:
7de editie, februari 2023

Vragen of opmerkingen betreffende deze
uitgave, de stichting en donaties:

Stichting Thomas Bouwprojecten:
info@thomasbouwprojecten.nl

Tel.: 06 20 28 02 43

Langeakker 29

5735HD Aarle-Rixtel

www.thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO 0149 30 8787

KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze nieuwsbrief?

Meld u dan aan via:
info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij
de bijdrage van een fonds dat onze stichtingen al
vanaf het allereerste begin heeft ondersteund.

Zo kan de stichting de ontvangen giften van
donateurs besteden aan haar doel:
de ondersteuning van arme kinderen in India.

IN DIT NUMMER

- 2 **Voorwoord**
- 5 **Wie is Thomas?**
- 6 **Jubileumproject Nellai Town**
- 8 **30 jaar bouwen voor onderwijs**
- 10 **30 jaar verbetering sanitair**
- 12 **Maak ruimte voor dromen**
- 16 **Video van Zusters Franciscanessen**
- 20 **India en Budalur**
- 24 **Scholing ipv kinderarbeid**
- 28 **Foundation for Microcredits**
- 30 **Thomas Stichting voor Jongeren**
- 32 **30 jaar boardings**
- 34 **30 jaar hoger onderwijs**
- 36 **Doneer met belastingvoordeel**

De Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, Zuid India, de plek waar de apostel Thomas ("de ongelovige") in het jaar AD 72 zou zijn gemarteld en gedood. Dit is ook waar onze partnerorganisatie, de Franciscanesser Zusters van St. Joseph. (FSJ), in het jaar 1887 is opgericht. En in het ziekenhuis van deze zusters, het St. Thomas Hospital, werkte Lucia Schiebroek, voordat zij helaas in India overleed. Haar werk aldaar stond aan de basis van de eerste Thomas-stichting in 1989.

Deze zevende uitgave van het THOMAS Magazine is gemaakt door de Stichting Thomas Bouwprojecten. Samen met de twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben wij tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden via concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen. En dit vooral voor meisjes in arme plattelandsgemeenschappen. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren. De Thomas Stichting voor Jongeren helpt mee te voorzien in het levensonderhoud van leerlingen, terwijl de Thomas Foundation for Microcredits studieleningen verstrekt aan studentes in het voortgezet onderwijs.

Onze Stichting Thomas Bouwprojecten bouwt sinds 1992 scholen, internaten en bijbehorende sanitaire voorzieningen in Zuid-India. In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven. De mensen die zich voor de stichting inzetten werken enkel op vrijwillige en onbetaalde basis. In India werken we samen met de Franciscanesser Zusters van St. Jozef. Deze congregatie van 500 zusters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheert ruim 100 scholen met in totaal meer dan 50.000 kinderen. Waar de Zusters scholen oprichten en onderhouden helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we op basis van onze praktische ervaringen en resultaten meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek.

Met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren heeft Thomas Bouwprojecten in totaal in haar nu 30-jarig bestaan zo'n 163 projecten gerealiseerd verdeeld over meer dan 40 scholen en internaten.

**BOUWEN VOOR KINDEREN
IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST**

Ons jubileumproject

Huidige situatie.

De katholieke school heeft als doelstelling om onderwijs te geven aan kinderen van alle klassen en gezindten die leven beneden de armoedegrens. De ouders zijn veelal dagloners, chauffeurs, straatverkopers of boeren.

Op dit moment heeft de school 367 leerlingen, 230 jongens en 137 meisjes. Het leerlingenaantal is groeiende. Er is weinig schooluitval en de leerlingen maken in het algemeen de school helemaal af.

Er zijn 24 leerkrachten en 5 niet onderwijzend personeel.

De lessen worden gegeven in het Engels. Tamil is een verplicht vak. Er wordt lesgegeven van 1 - 10th. Dat is tot een leeftijd van ongeveer 16 jaar

Uitbreiding van de school en toiletten Nellai Town

In overleg met de congregatie Franciscan Sisters of St. Joseph hebben we besloten een uitbreiding van de Adaikala Matha Matriculation School in Nellai Town tot jubileumproject te benoemen.

Het project:

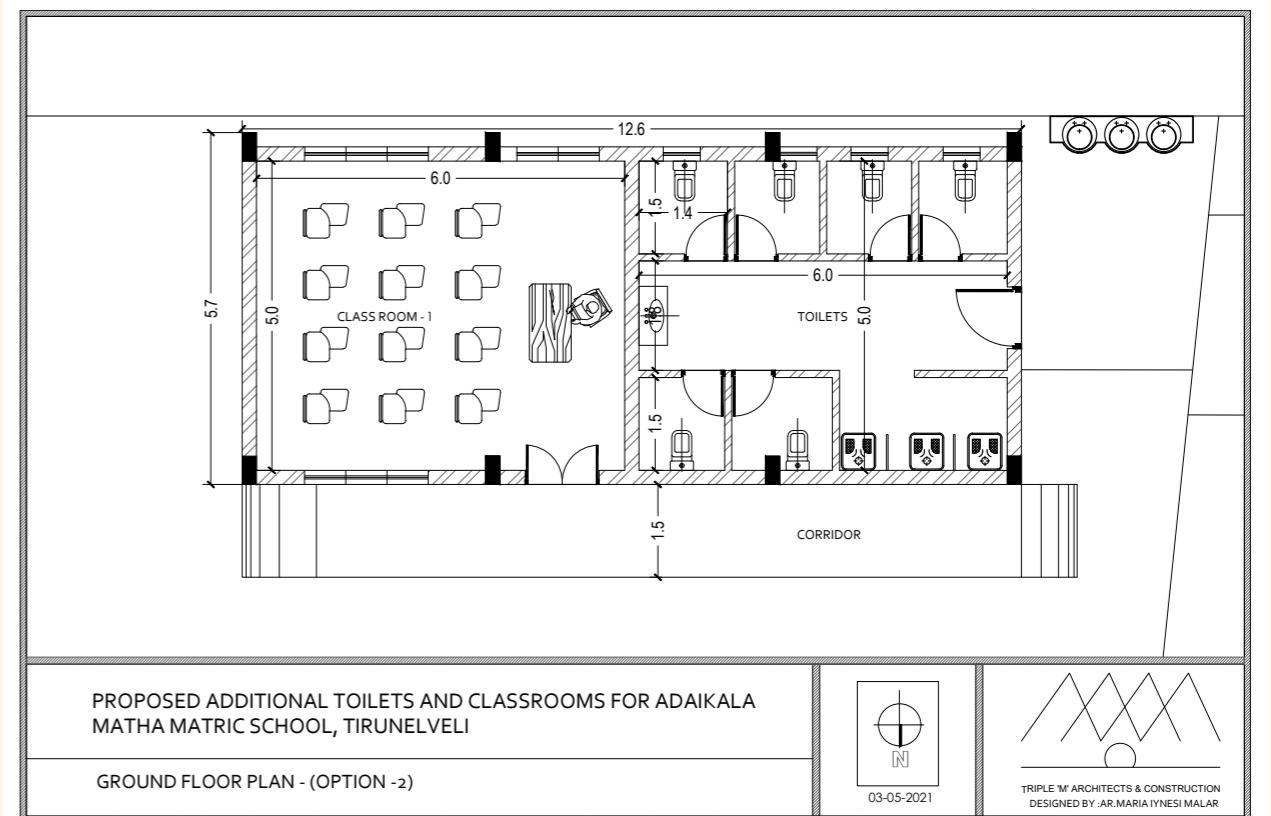
Een nieuw toiletblok voor de meisjes.

Een uitbreiding van de school met 3 klaslokalen om toekomstige uitbreiding naar een Higher secondary niveau mogelijk te maken.

Het plan:

De kosten zullen ongeveer €70.000 gaan bedragen. In 2021 hebben we hiervoor al €18.000 aan donaties gekregen. Inmiddels hebben we het overige ook ontvangen. Hierdoor kan er begin 2023 een start gemaakt worden met de bouw.

30 jaar Stichting Thomas Bouwprojecten realiseerde meer dan twintig scholen

2001. OKKUR. Nieuw schoolgebouw met 10 klaslokalen. Ook kwam er een omheining met toegangspoort en een garage voor 2 schoolbussen.

2006 VEGIWADA. Schoolgebouw met 6 klaslokalen en algemene ruimten. Alles op de begane grond.
2008. Verdieping op deze school met 8 klaslokalen. Totaal nu 14 klaslokalen.

2012 P.T.PARRU. Nieuw schoolgebouw met 8 klaslokalen.

2014. DAMARACHERLA. Schoolgebouw met 8 klaslokalen en een nieuw toiletgebouw erachter (foto rechts)

2008. SRIVAIKUNDAM. Nieuw schoolgebouw van 9 klaslokalen met verbindingsgang naar het bestaande schoolgebouw. Foto links: dansende kinderen bij de opening.

2009. CHEBROLU. Nieuw schoolgebouw met 10 klaslokalen. Omheiningmuur, toiletgebouw en woonruimte voor de leerkrachten.

2018. SRI KALAHASTI. Schoolgebouw met 4 klaslokalen.

2021. WALAJABAD
Nieuwbouw High school met 4 klaslokalen.(foto rechts)
Aanbouw en renovatie Primary school (foto links)

2002. PANNAIKADU
Toiletgebouwtje met 4 toiletten.

2003. PUBLICAT. Toiletgebouw bij de school die we opleverden in 2001

2004 SRIVAIKUNDAM.
Nieuw toiletgebouw.

2006. PATHIAVARAM.
Nieuw toiletgebouw

2011. JOLARPET. Verbeteren van de waterafvoer.
Metselen van een afvoerput.

2011. GANGAPUR
Nieuw toiletgebouw bij de kleuterschool.

2013. KAMALAPURAM
Uitbreiding toiletten en badruimten voor de boarding.

2017. PERAMBULUR. Toiletgebouw bij de boarding met 16 toiletten op de begane grond en 8 toiletten en 8 badcabines op de 1e verdieping (foto, toiletcabines)

2015. VANDAVASI Nieuw toiletgebouw van 2 verdiepingen met in totaal 24 toiletten.

2018. ODDANTHANGAL.
"zinkput" bij toiletgebouw.

Maak ruimte voor dromen

Op bezoek in Nellai Town

Nellai Town is een oude stad (meer dan twee millennia oud) in Zuid-India. Het ligt op de westelijke oever van de schilderachtige Thamirabarani rivier. Nellai Town (of Tirunelveli) staat bekend om een zoetigheid genaamd halma, dat is gemaakt met behulp van het water van deze rivier. Maar net voordat we de straten van Nellai ingaan, krijgen we een voorproefje van het andere gezicht van de stad door de reclameborden van de beedi-industrie (beedi is een dunne sigaret) in de omgeving. Ja, dit district is de thuisbasis van meer dan 400.000 beedi- of tabaksarbeiders en is daarmee het grootste centrum van de beedi-industrie. Het beroepsrisico van deze industrie heeft zijn tol geëist van vele gemarginaliseerde vrouwen en kinderen. Het district heeft het hoogste percentage kinderarbeid, met een uitvalpercentage bij meisjes (boven de 15 jaar) dat vier keer hoger ligt dan in de rest van de staat.

Een oplossing en een probleem

Hoewel het probleem van deze stad gigantisch lijkt, is er één concrete oplossing waar de Zusters Franciscanessen van St. Joseph al jaren aan werken, het onderwijs. De Adaiakalamatha matriculation school werd in 1990 opgericht om de kinderen in en rond de stad Nellai Town en de nabijgelegen dorpen te helpen. Zr. Prudentia van het FSJ generalaat vertelt ons dat de grond waarop de middelbare school nu staat, door de bisschop aan de congregatie wordt verhuurd. Omdat de school bijna 367 leerlingen telt, van de kleuterschool tot standaard 10, moesten ze aangrenzende grond kopen om uit te kunnen breiden. "We wilden 3 klassen in dat gebouw, maar toen we de goedkeuring van de regering aanvroegen, liepen we tegen een blokkade aan. Ze vertelden ons dat we deze school niet vanuit twee campussen kunnen runnen!" We bezochten de campus op een drukke zaterdag. We waren net op tijd voor het ochtendgebed. De leerlingen zongen prachtig, baden met kracht en lazen daarna het nieuws van de dag. De directrice van de school, Sr. Shanti verwelkomde ons met een warme glimlach: "Het is vandaag open dag, de ouders kunnen binnenlopen om met de leerkrachten te praten over de vorderingen van hun kinderen op school". We zagen dat de leerlingen verschillende soorten uniformen droegen - Sr. Shanti glimlachte, "Kinderen beginnen vandaag aan hun buitenschoolse activiteiten." Enkele minuten later komt een groep studenten het hoofdterrein op met enorme stokken

Tekst: Catherine Gilon
Foto's: Bala Subramaniam

om de traditionele verdedigingskunst van Silambam te beoefenen. Hun focus en behendige bewegingen lieten ons versteld staan. De zuster vertelt ons dat de leerlingen, behalve voor het laten naaien van hun speciale uniformen, niet hoeven te betalen voor deze speciale lessen. Rechts horen we de muziek van tha-tha-thai terwijl de leerlingen synchroon dansen op de klassieke dans van Tamil Nadu - de sierlijke Bharathanatyam.

Op het andere terrein (dat de zusters later hadden gekocht) zagen we een grote groep die de kunst van yoga perfectioneerde. Toen we hun gezongen door de zaal hoorden galmen, overviel ons een gevoel van vrede. Enkele minuten later hoorden we de uitnodigend klinkende hoo's en haa's uit de zaal tegenover ons. We zagen schattige kleine kinderen naar ons zwaaien, maar toen de meester het startsignaal gaf, werden zij een voorbeeld van perfectie. De roller skaters in de gang waren al even getalenteerd, want de kinderen, van de klein tot groot, suisdan weg op de wieltjes. Alle leerlingen die we ontmoetten kozen de zaterdag unaniem als de beste schooldag en waren erg trots dat ze hier iets nieuws hadden geleerd. We spraken met een paar van hen om ze wat beter te leren kennen.

Ontmoet de toekomst

Harini, die in klas 9 zit, deed vandaag aan yoga, maar ze vertelt ons dat ze ook van Bharathanatyam houdt. Ze is pas onlangs naar deze school gegaan nadat ze had gehoord over het holistische onderwijs dat ze hier geven: "Er wordt evenveel aandacht besteed aan ons onderwijs als aan onze passies zoals dans, kunst enzovoort. Harini hoeft niet na te denken als haar gevraagd wordt naar haar ambitie: "Mijn moeder was vroeger lerares maar is nu huisvrouw. Ik wil levenslang lerares worden." Haar vader is een hydrauliek monteur maar het is de geschiedenis die ze in haar hart koestert. Ze vertelt ons hoe ze de geschiedenis van elke plaats die ze bezoekt probeert te leren kennen. Toen ze bijvoorbeeld de beroemde Kabaleeshwar-tempel bezocht voor een uitvoering, leerde ze de historische nuances van de architectuur kennen. "Ik wil leren over de overblijfselen van de geschiedenis die we dagelijks tegenkomen en deze doorgeven aan de volgende generatie," zegt Harini.

De jongere Atifa Khatija uit klas 8 heeft een zelfverzekerde uitstraling. Ze vertelt ons dat ze graag midden in alle actie op school zit - van studie, toneel, dans tot het maken van memes. Ze lacht om onze verbaasde gezichten: "Ik ben dol op het bewerken van foto's en video's en experimenteer graag met animatie. In feite wil ik in de toekomst animator worden. Ik wil het leven creëren dat ik visualiseer als cartoons." Haar vader is chauffeur en ze zegt dat hij haar steunpilaar is. Ze zegt dat haar vaders mantra is: "Je kiest wat je wilt zijn." En vanuit haar overtuiging geloven we dat ze de beste zal zijn die ze kan zijn.

De dromen worden groter naarmate we overgaan naar de jongere klassen. Arti uit klas 4 wil advocaat worden en de stem worden voor degenen die geen stem krijgen. Er is de ondeugende Mukun-

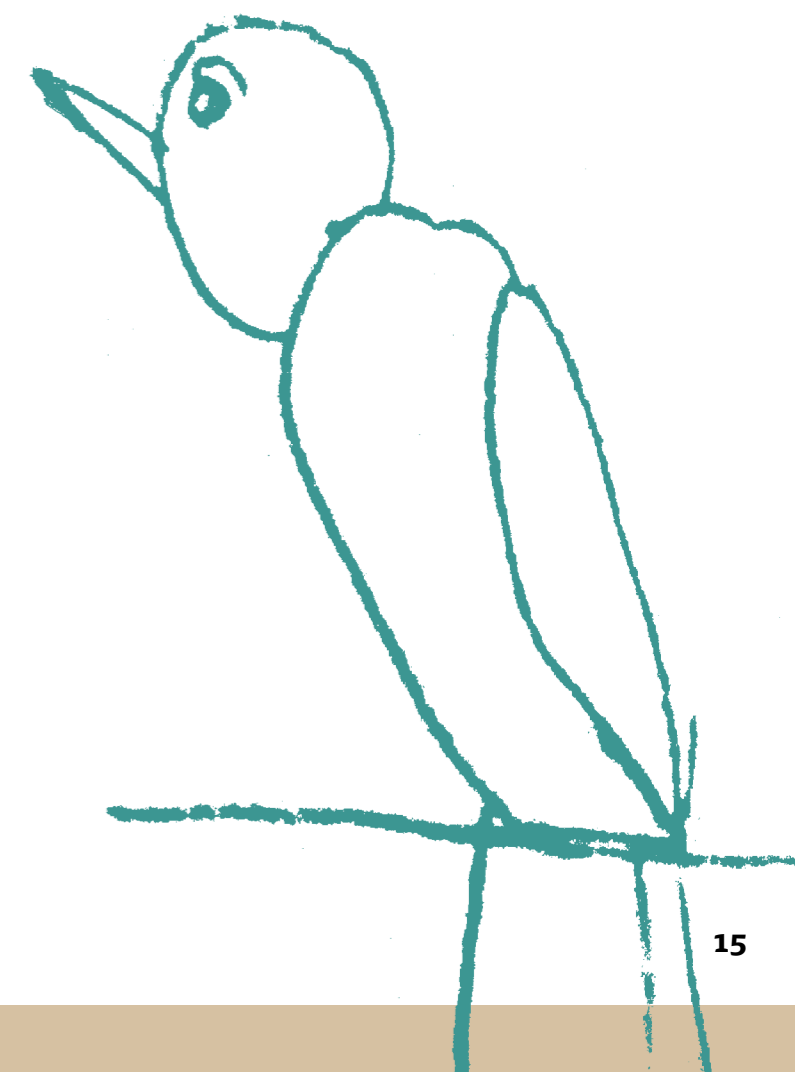
dan die soldaat wil worden, net als de helden die hij op het scherm ziet. We konden ook de mooie kameraadschap zien die de kinderen met elkaar delen. Abinaya en Throwpati zijn al vrienden vanaf hun kleutertijd. Ze vertellen hoe graag ze elkaars lunch opeten en hoe ze na schooltijd lange wandelingen maken. Ook aan ambities geen gebrek: terwijl Throwpathi politieagent wil worden, hoopt haar vriendin Abinaya dokter te worden een die die slechts vijf roepies van haar patiënten zal vragen. Als we haar vragen waarom, vervaagt haar glimlach een beetje: "Mijn moeder lijdt aan haar schildklier en ik hoop dat ik op een dag mensen zoals zij kan helpen."

Obstakels verwijderen

Er is iets aan de manier waarop kinderen naar de wereld om hen heen kijken met onschuld en hoop voor zichzelf en anderen, zich niet bewust van de uitdagingen die de toekomst in petto heeft. We zijn dankbaar dat de FSJ zusters zich tot doel gesteld hebben om tenminste enkele van deze obstakels weg te nemen. Zuster Shanti vertelt ons dat ze 30 kansarme kinderen volledig gratis onderwijs hebben kunnen geven, terwijl ze anderen een nominaal (laag) bedrag in rekening hebben gebracht. En toen de kinderen het moeilijk vonden om de lessen in te halen na de lockdown, deden de zusters en leraren hun uiterste best om de kinderen te helpen met basiskennis van wiskunde en taal. Er zijn echter nog andere praktische problemen, zoals de slechts 3 toiletten voor de meisjes en 3 voor de jongens op de huidige campus. "De rijen zijn eindeloos", zegt Zr. Shanthi in de hoop dat het snel beter wordt.

De weg vooruit

Zuster Prudentia heeft grote dromen voor deze school, ze hoopt toegang te kunnen geven tot hoger onderwijs (Higher Secondary, t/m grade 12) van hoge kwaliteit in het district Tirunelveli. Ondertussen gelooft ze dat de grote steun die de Stichting Thomas Bouwprojecten verleent om extra toiletten voor de meisjes en drie extra klaslokalen te bouwen hen zal helpen om aan hun basisbehoeften en de normen van de deelstaatregering te voldoen. Gelukkig past dit gebouw op de schoolcampus, zodat er niet naar de uitbreiding uitgeweken hoeft te worden. "We zijn van plan om eind januari met de bouw te beginnen," zegt ze. Het is een stap vooruit voor de school en een uitdaging minder voor kinderen zoals Khatijas en Harinis.

Van de Zusters Franciscanessen uit India

Voor de geplande jubileumbijeenkomst bij gelegenheid van het 30-jarig bestaan van Thomas Bouwprojecten hadden de Zusters in India een video voorbereid over de samenwerking tussen de FSJ Congregatie en Thomas Bouwprojecten en over diverse ontwikkelingen bij de Congregatie in India.

Aan het woord Zuster Arockiam

(Algemeen overste van de FSJ Congregatie)

Ik wil op de eerste plaats benadrukken dat de FSJ-familie met trots en dankbaarheid terugkijkt op de activiteiten van Thomas Bouwprojecten. De stichting heeft de afgelopen 30 jaar de behoeftigen en kansarmen geholpen via onze Congregatie van de Zusters Franciscanessen van St. Joseph en daarmee succesvol gewerkt aan het vervullen van de dromen van kinderen.

De Stichting heeft wonderen verricht met hun hulp en bijdragen aan een aantal schoolgebouwen, toiletgebouwen, tehuizen voor de kinderen, het tehuis voor ouderen en renovatie en onderhoud van gebouwen. Dit alles door de genereuze bijdrage van de sponsors.

Zo'n 37.000 studenten profiteren van de infrastructuur gerealiseerd door de Stichting. Een diep gevoel van dankbaarheid koestert de FSJ-familie jegens de Stichting Thomas Bouwprojecten voor alle ontwikkelingen en groei op het gebied van onderwijs. De groei van de Congregatie is mede en vooral te danken aan de helpende hand van deze geweldige Stichting.

In dat verband is het mijn voorrecht en eer om de rol van de heer Hans Schiebroek te memoreren. Zijn speciale zorg, en zijn toewijding om te dienen was inderdaad een inspiratie voor ons allemaal.

Het mooiste en kostbaarste geschenk aan de mensheid is om in hun behoeften te voorzien. Ik dank de Stichting Thomas Bouwprojecten dan ook oprecht voor al het goede werk dat is gedaan voor de

meest behoeftigen van de samenleving. Zonder uw vrijgevigheid en hulp zou onze Congregatie niet zijn wat ze nu is. Bij alles wat we doen en realiseren staat de Thomas stichtingen met open armen klaar om ons altijd te helpen.

Namens de FSJ Congregatie dank ik oprecht iedereen die in de voorbije 30 jaar als bestuurslid of projectleider van Thomas Bouwprojecten de missie van God met ons hebben gedeeld. Ik dank alle donateurs voor hun gulle en edelmoedige bijdragen aan de behoeftige mensen.

Het gaat er niet om hoeveel we geven, maar met hoeveel liefde we geven. Dit zijn de woorden van moeder Teresa van Calcutta.

Wij zorgen ervoor dat al uw bijdragen en hulp op het juiste moment aan de juiste mensen worden geschonken. Jullie brengen allemaal vreugde aan de mensen door jullie vrijgevigheid. Jullie maken levens beter en de moeite waard om te leven.

Gefeliciteerd met het 30-jarig jubileum van Thomas Bouwprojecten. Ik hoop dat jullie allemaal doorgaan om het goede werk voort te zetten voor de grotere glorie van God, de Almachtige. Bedankt allemaal voor alles wat jullie voor ons zijn. Moge de Heer Jezus jullie allen zegenen met een goede gezondheid en geluk.

Ik feliciteer Thomas Bouwprojecten en haar sponsors met het 30-jarig bestaan, en wens dat er nog vele lustrum-vieringen mogen volgen.

De Covid 19-pandemie heeft het leven van de mensen in het hele land op zijn kop gezet. In India zijn tot november 2022 ongeveer 44 miljoen gevallen gemeld. Er waren ongeveer 500.000 sterfgevallen. Gedurende de pandemie heeft de Congregatie al het mogelijke gedaan om de behoeftigen in de samenleving te ondersteunen. Kinderen die wegens de lockdowns niet naar school konden werden met onderwijs op afstand geholpen. Er werden regelmatig hulppakketten en basisbehoeften uitgedeeld aan de gezinnen. Bijzonder is ook hoeveel ons St. Thomasziekenhuis heeft gedaan om zo vele Covid-patiënten op te nemen en te behandelen, waarbij de voorkeur werd gegeven aan de armsten uit de samenleving. Dat alles onder leiding van Zuster Rexline. Gelukkig kunnen we zeggen dat deze pandemie ook in India goeddeels voorbij is en het aantal nieuwe Covid-19 gevallen en slachtoffers nog maar zeer beperkt is.

Beleidsplan

In mei 2022 vonden verkiezingen plaats binnen de Congregatie. Het nieuw verkozen bestuur heeft een **Beleidsplan 2022-2025** opgesteld.

Volgens dat plan hebben we vier **FSJ apostolische speerpunten**:

1. Ons leven en onze missie vernieuwen – Teruggaan naar onze oorsprong en de

traditie van onze oprichter.

2. Ondersteunen van de gemarginaliseerden, vooral meisjes en vrouwen.
 3. Professioneel inrichten van ons administratieve systeem.
 4. Zorg voor het milieu en bevordering van de ecologische rechtvaardigheid.
- Onder deze vier speerpunten hebben we een aantal **commissies** voor onder andere de gebieden: Opleiding en Vorming, Onderwijs, Gezondheid, Vrouwen en Meisjes, Projecten en Financiële Zaken. Elke commissie wordt voorgezeten door een lid van de Council.

In alle commissies is besloten om met prioriteit onze zusters in staat te stellen hun kennis en vaardigheden te ontwikkelen en bij te werken.

Besluit

De Covid-19 nachtmerrie met lockdowns en noodsituaties schreef geschiedenis op de reis van het menselijk leven op aarde. Maar de mensheid heeft de weg vrijgemaakt om door de donkere tunnels van de pandemie naar een betere toekomst te gaan door liefdevolle zorg en het bieden van hoop aan de behoeftigen. Stichting Thomas Bouwprojecten schrijft door haar handelen geschiedenis op haar reis door de afgelopen 30 jaar. Onze handelswijze is onze kracht lopend aan de hand van de visie van onze stichter bisschop John Aelen. Thomas Bouwprojecten steunt ons in deze visie en is onze bron van aanmoediging bij het samenwerken en het delen van onze diensten aan de mensheid.

Zuster Arockiam:

Zuster Mary Shaila Ruby:

Van de Zusters Franciscanessen uit India

Voor de geplande jubileumbijeenkomst bij gelegenheid van het 30-jarig bestaan van Thomas Bouwprojecten hadden de Zusters in India een video voorbereid over de samenwerking tussen de FSJ Congregatie en Thomas

bestaan van Thomas Bouwprojecten hadden de Zusters in India een video voorbereid over de samenwerking tussen de FSJ Congregatie en Thomas

Aan het woord Zuster Prudentia

(al vele jaren de liaison-zuster voor onze Thomas Stichtingen)

Zuster Prudentia brengt haar liefdevolle groeten over aan bestuursleden, projectleiders en vooral sponsors van Thomas Bouwprojecten. Bij de vreugdevolle gelegenheid van haar 30-jarig bestaan kunnen we zeggen dat we weer een mijlpaal hebben bereikt in de geschiedenis van de Stichting en in de geschiedenis van onze congregatie. We hebben 30 lange jaren samengewerkt en overvloedig vruchten voortgebracht die een blijvend effect zullen hebben in onze Congregatie.

Visie en prioriteiten

Na de verkiezing in 2022 heeft het nieuwe team hun visie voor de komende 4 jaar opgesteld. Onze prioriteiten zijn de volgende:

- Vind manieren en middelen om meer roeping voor de Congregatie te krijgen.
- Geef alle zusters handvatten en kwalificaties om de huidige uitdagingen aan te gaan.
- Focus op hulp aan transgenders, vluchtelingen, migranten, drugsverslaafden, en het opzetten van centra voor maatschappelijk werk op provincieniveau.
- Rust onze zusters, die in scholen en tehuizen voor kinderen werken, uit met kennis over de nieuwste overheidsregels en voorschriften, om zo de rechten van de kinderen te beschermen.

Realisaties van Thomas Bouwprojecten

Zoals bekend heeft de Stichting tot doel de infrastructuur in onze instellingen te verbeteren, schoolgebouwen, tehuizen voor kinderen en ouderen, toiletgebouwen voor kinderen, reparaties en onderhoud van bestaande projecten en andere kleine projecten. De selectie van de projecten gebeurt tijdens een gezamenlijke vergadering van de projectmanagers uit Nederland en de Algemeen Overste en haar Council.

Alleen al in de afgelopen vijf jaar (2017-2022) zijn 12 grote projecten en 5 kleine projecten uitgevoerd. De grote projecten betroffen scholen, klaslokalen en/of toiletgebouwen in Avadi, Budalu, Chebolu, Choolai, Ottanthanghal, Pannaikadu, PT Parru, Singampunari, Srikalahasti, Thiruvallur, Vegiwada, Walajabad. Totaal voor 54 Miljoen Rupees of € 625.000.

De kleinere projecten betroffen was- en watervoorzieningen, onderhoud en renovatie in Damaracherla, Jolarpet, Modasoro, Pathiavaram, Pillavadantahai. Totaal voor 2.6 Miljoen Rupees of € 30.000. Daarnaast is via Thomas Bouwprojecten ook nog extra ondersteuning ontvangen tijdens de Corona-pandemie en in een periode van wateroverlast, en werden enkele studentes financieel geholpen.

Bovenstaand rapport geeft duidelijk aan hoe het geld dat u hebt gezonden naar India wordt gebruikt en hoe uw genereuze bijdrage onze instellingen helpt groeien. Zo kunnen we met trots zeggen dat u de afgelopen 30 jaar hebt bijgedragen aan de groei van onze Congregatie en dat de Congregatie schatplichtig is aan Stichting Thomas Bouwprojecten en haar sponsors. Bij deze gelegenheid herinner ik me in dank ook nog de voormalige projectleiders Hans Schiebroek, die meer dan 25 jaar lang door heel India reisde om voor ons te werken, en Anne Reijenga die zich meer dan 15 jaar lang voor ons heeft ingezet. Tenslotte wil ik u laten weten dat ook Zuster Sutha, die recent haar ingenieursopleiding heeft afgerond, voortaan voor het bouwprojecten-werk van de Stichting zal zorgen.

Aan het woord Zuster Arul Mary en Zuster Jeya Sutha

(Bouwzusters)

Ik ben erg blij mezelf aan jullie voor te stellen. Ik ben **Zuster Arul Mary**, een van de leden van de General Council van FSJ. Ik heb de afgelopen 18 jaar in de noordelijkste provincie van FSJ gewerkt met het diocesane sociale dienstencentrum (Jaipur en Gorakhpur). Op dit moment heb ik binnen de Council de verantwoordelijkheid voor drie commissies van FSJ: Social, Hostels en Project.

Graag spreek ik mijn oprechte dank uit aan de leden van de Thomasstichting voor het enorme harde werk dat u verricht voor het welzijn van de arme kinderen. Ik beloof u dat ik zal samenwerken met Zuster Prudentia bij alle werkzaamheden van de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Graag stel ik me hierbij voor aan uw Stichting Thomas Bouwprojecten. Mijn naam is **Zuster Jeya Sutha**. Ik voltooid mijn opleiding civiele techniek aan het DMI College of Engineering. Ik heb stage gelopen bij Sardhar Foundation Chennai. Ik heb me gespecialiseerd in software Autocad en BIM. In juli 2022 heb ik mijn opleiding afgerond.

De congregatie heeft mij de verantwoordelijkheid gegeven om de door Thomas Bouwprojecten gesponsorde projecten te begeleiden. Ik ben erg blij om dit werk te doen onder leiding van Zuster Prudentia en Zuster Arul Mary, en in nauwe samenwerking met de Projectleiders Jos Dijkers en Sterre Maessen.

Ik haal voldoening uit mijn werk en ben de Congregatie en de stichting dankbaar dat ze mij deze verantwoordelijkheid hebben gegeven. Ik beloof mijn best te doen de komende jaren.

Zuster Prudentia:

Zuster Arul Mary:

Zuster Jeya Sutha:

Sr.P. S.Cella Sr.Christhu Rani Sr.Mary Jenova Sr. Mary Shalla Ruby
Sr.K.A.Susiamary Sr.M.Arockiam Sr.P. Anul Mary

Het Bestuur van de Congregatie FSJ in nieuwe samenstelling sinds mei 2022

India en Budalur

“Overweldigend en onvergetelijk”

Een enthousiaste uitspraak van Lia Weerdenburg en Carla van Leijsen als we hen vragen naar hun indruk van India en van hun India reis. En ook “We voelden ons net Maxima en Maxima”.

Tekst: Wilma Martens

Carla en Lia waren in juli 2022 ruim een week te gast bij de zusters FSJ in India. Ze waren uitgenodigd om als vertegenwoordigers van de familie van Leijsen de opening te verrichten van het nieuwe schoolgebouw in Budalur.

“Ome Bert” heeft via zijn nalatenschap de bouw van deze school mogelijk gemaakt en er ook voor gezorgd dat 2 van zijn erfgenamen naar India konden reizen om bij de opening aanwezig te zijn.

Waarom waren Carla en Lia dan de “gelukkigen” vragen we natuurlijk. Er werd een loting gehouden om te bepalen wie er mochten gaan. Beide kregen een uitnodiging voor deze loting en gaven zich op als kandidaat. Ze dachten dat ze veel concurrentie zouden hebben bij de loting, maar dat viel achteraf erg mee. De termijn waarop alles geregeld moest worden was erg kort en veel anderen hadden andere verplichtingen. Die konden geen vrij nemen of waren juist zelf op vakantie. Ze waren dus helemaal verbaasd en blij toen ze hoorden dat ze ingeloot waren en naar India mochten. Carla was al twee keer eerder in India geweest, maar alleen in het noorden, voor Lia was het een heel nieuw land. En Lia geeft ook heel eerlijk toe, zonder deze reden zou ik niet

naar India zijn gegaan. Het land trok me niet echt, in mijn hoofd had ik het beeld van een heel vies land.

Die viezigheid behoorde ook wel tot de eerste indrukken van het land. Samen met de koeien die op straat liepen en alle kleurrijke mensen. Maar wat vooral indruk heeft gemaakt was dat alle mensen op de foto wilden met hen. Vandaar ook de uitspraak: “We lijken wel Maxima en Maxima”.

In schril contrast met die viezigheid op straat was de bijeenkomst bij de opening van het schoolgebouw. Het was allemaal zo netjes, zo perfect georganiseerd en tot in detail voorbereid en uitgevoerd. Geweldig.

De opening van het gebouw zelf was een hele belevenis. Het schoolgebouw zag er mooi en goed gebouwd uit. De klaslokalen waren nog niet helemaal ingericht, er was pas een deel van het meubilair en dat was nog niet uitgepakt. Alleen de schoolborden hingen er al.

De ruimte van de opening was prachtig ingericht met bloemen op de grond, en op alle schoolborden stonden prachtige tekeningen en spreuken. Carla en Lia zijn met veel eerbetoon ontvangen.

Iedereen was opgetrommeld, ook de bouwers van de school. En iedereen wilde met hen op de foto, zelfs de aannemer en zijn mensen. Iedereen was ook zo ontzettend dankbaar. Eigenlijk voelde dat soms wat gênant. Het was een project van Bert en die had de bedankjes moeten krijgen, die Carla en Lia nu kregen. Overigens zijn na het bezoek van Carla en Lia de klaslokalen verder ingericht met meubilair en laboratoriumtafels, ook gekocht van het geld van de donatie.

Carla is zelf afkomstig uit het onderwijs. Ze heeft zich enorm verbaasd over alle kinderen die tijdens de openingsceremonie, die uren duurde, heel lang stil zaten. Heel knap van die kinderen, zonder drinken, in de hitte. Carla: “in Nederland hadden ze al lang de boel op z’n kop gezet. Het geld van “Ome Bert” is echt goed terecht gekomen. Er is veel mee gedaan. De school heeft door deze extra klaslokalen de mogelijkheid om meer leerjaren onderwijs aan te bieden. Daardoor hebben de kinderen de mogelijkheid extra jaren onderwijs te volgen en op te stomen naar een hogere vervolgstudie.

Terugkijkend op de reis is het beeld van India niet echt veranderd. Carla vond het geheel minder vies dan tijdens haar eerdere reizen. Misschien is ze er aan gewend geraakt maar het kan ook zijn dat dit kwam omdat bij de zusters alles zo netjes was. Ook leek het dat de chaos op straat en in het verkeer hier in het zuiden iets minder was dan in het noorden. Voor Lia is het beeld dat zij vooraf had wel zo ongeveer bevestigd. Alleen dat iedereen op de foto met je wilde dat hadden beiden niet vooraf kunnen bedenken.

Vol lof zijn Carla en Lia over de zusters. Ze zijn zo ontzettend hartelijk ontvangen. Zo liefdevol. Ze werden overal mee naar toe genomen. En overal waar ze kwamen werden ze heel hartelijk ontvangen. Vol eerbetoon. Met liedjes, dansjes, een sjaal en een grote bloemenkrans. Prachtige grote bloemenkransen gemaakt van witte bloemetjes, die heerlijk roken. Lia heeft nog steeds appcontact met enkele zusters. Ze heeft ook een fotoboek gemaakt voor de zusters als dank voor alles tijdens hun verblijf in India. Dat fotoboek neemt onze projectleider Jos Dijkers mee naar de zusters in India als hij in februari op projectreis gaat.

Dit is een interview met Carla van Leijsen en Lia Weerdenburg die in juli 2022 namens de familie van sponsor Bert van Leijsen aanwezig waren bij de opening van een nieuwe school in Budalur.

De aanzet tot dit project werd in 2020 gegeven door Bert van Leijsen, penningmeester van Thomas Bouwprojecten in de periode 1999-2002. Gemotiveerd door zijn positieve ervaringen met het werk van de Zusters en onze Stichting, besloot hij via zijn nalatenschap dit werk te ondersteunen. Zijn voorkeur ging daarbij uit naar een nieuw schoolgebouw in Zuid-India. Qua locatie viel de keuze op Budalur. Daarbij speelde zijn betrokkenheid bij bouwprojecten van de Stichting in Budalur gedurende zijn periode als penningmeester ook een rol. In Budalur was dringend behoefte aan een additioneel schoolgebouw. Dit enerzijds wegens het nog steeds groeiende aantal leerlingen in de bestaande 1st-10th grade onderwijsniveaus. Maar anderzijds ook omdat een uitbreiding naar Higher Secondary onderwijs (11th-12th grade) gepland werd, zodat aan de leerlingen in de toekomst ook vervolgonderwijs op dit niveau geboden zou kunnen worden en de studenten daarvoor niet naar een andere locatie zouden moeten.

India en Budalur

Carla en Lia hebben ook andere scholen van de zusters bezocht. Nergens was sprake van viezigheid of veel rommel. De klaslokalen waren over het algemeen heel sober ingericht en de speelplaats was vaak alleen een zandvlakte, maar alles was wel netjes. Bij de nieuwere schoolgebouwen zoals in Singampunari was er wel een echt schoolplein en was ook de omgeving van de school opvallend netjes.

Ze zijn ook op een school geweest met gehandicapte kinderen. Heel gemoedelijk allemaal. De kinderen zaten bij hun bezoek in de ontvangsthal, heel gedisciplineerd, alle kinderen op een rij, ze kwamen allemaal een hand geven. Iedereen mocht zijn zoals hij of zij was. Goed ook vonden ze dat op de scholen allerlei kinderen terecht konden, dat iedereen welkom is bij de zusters. Niet alleen katholieken maar ook andersgelovigen. Er wordt geen onderscheid gemaakt. Het zijn allemaal mensen zei zuster Maggie.

Verder zijn ze ook meegenomen naar wat kleine bedrijven, zoals een zeepfabriek en een kledingatelier die door de zusters worden gerund om inkomsten te genereren. Kansarme mensen krijgen op deze manier via het klooster een mogelijkheid om uit de ergste armoede te ontsnappen.

Het was duidelijk dat de zusters op alle mogelijke manieren proberen geld te verdienen. En dat geld wordt dan weer gebruikt om meer kansar-

me kinderen onderwijs te geven. Onderwijs is de kans voor kinderen om zich te ontwikkelen en vooruit te komen.

Wat ook opviel was dat er nog zoveel jonge zusters zijn hier. En het plezier dat deze zusters onderling hebben, ze doen leuke dingen met elkaar, dansen, lachen en werken goed samen. Je voelt de onderlinge harmonie.

We hoorden ook, vervolgen Carla en Lia, dat de jonge zusters een goede opleiding krijgen. Van alles, vaak als onderwijzeres maar ook als arts. Zo kunnen ze na het afstuderen ook weer geld voor de congregatie verdienen of ingezet worden op de eigen scholen en in het ziekenhuis. Naar dat ziekenhuis werden Carla en Lia ook meegenomen. Ze werden ontvangen door een van de artsen, zuster Rexline. Ze mochten niet naar de ziekenzalen maar werden ontvangen in de gebedsruimte.

Dan komt het gesprek op de stichting Thomas Bouwprojecten.

We wisten niets of heel weinig over de Thomasstichting, vertellen Carla en Lia.

We wisten dat "ome Bert" veel aan liefdadigheid deed. Hij had een hele lijst aan goede doelen die hij ondersteunde. Zowel in Nederland als in het buitenland.

Lia wist wel dat Bert geld zou doneren aan de stichting Thomas Bouwprojecten, maar voor Carla was deze Thomasstichting helemaal nieuw. Zij hoorde pas van het bestaan ervan toen

de uitnodiging kwam om mee te loten.

We hadden er ook geen idee van dat er vanuit Nederland zoveel projecten in India worden ondersteund. We zagen nu alle gedenksteden bij de scholen van de zusters. Super dat daar zo veel hulp heen gaat. Bert is penningmeester geweest bij de stichting Thomas Bouwprojecten (1999-2002) en heeft in die tijd veel te maken gehad met een project in Budalur dat toen uitgevoerd werd. Voor zijn overlijden heeft Bert ook besproken met het bestuur van de stichting aan welk soort project zijn geld zou worden besteed. Na zijn dood is, rekening houdend met zijn wensen, door het bestuur het project van een nieuw schoolgebouw met 4 klaslokalen en 2 laboratoriumruimtes in Budalur gekozen.

Tot slot vragen we naar een samenvatting van alle indrukken.

Carla en Lia zijn het helemaal samen eens: het was echt overweldigend wat er allemaal met ons gebeurde. We zijn zo verwend, iedereen wilde voor ons het beste doen. De zusters hebben zo hard gewerkt om het ons naar de zin te maken, ze waren zo dankbaar. Heel bijzonder. Met een extra woord van bewondering en dank voor zuster Prudentia. Op haar leeftijd en dan zoveel energie, ze stond overal voorop. Het was echt leuk dat we bij de zusters in de keukens mochten kijken van hun organisatie. We waren toch vreemden uit een ver land maar ze namen ons overal mee op pad. Het was onvergetelijk.

Wat ontzettend jammer dat Bert de openingsceremonie niet zelf kon meemaken, wat zou hij trots geweest zijn!!!

Scholing

in plaats van kinderarbeid!

Goedendag allemaal, mijn naam is Niels van den Beucken en sinds 1,5 jaar maak ik deel uit van de raad van advies van de Thomasstichtingen. Een betekenisvolle taak die ik graag invul. Enkele van de vereisten die gesteld worden om deze functie te bekleden is affiniteit met de problemen in en van India. Graag licht ik die toe.

In het dagelijks leven ben ik algemeen directeur van Arte. Arte is een productiebedrijf van stenen keukenbladen voor de Nederlandse markt. Het steen dat verwerkt wordt is natuursteen, composietsteen en keramiek. Met ongeveer 100 personen zijn we hier dagelijks mee bezig. Arte bestaat ruim 25 jaar en we positioneren ons met name op duurzaamheid! Een bewuste keuze, in de financiële crisis in 2009 moesten we ons heroriënteren hoe de markt te benaderen en bestaansrecht te behouden. We constateerden dat we veel aan duurzaamheid deden intern zoals tilhulpen, stofafzuiging en waterrecycling maar een belangrijke extra motivatie was mijn eerste bezoek aan India. Het meeste natuursteen dat gebruikt wordt voor keukenbladen komt uit India en aangezien Arte voldoende volume heeft om rechtstreeks in te kopen bij de bron en we ketentransparantie nastreven bracht ik een bezoek aan India.

Tijdens het bezoek aan de groeves, natuursteen wordt gewonnen door bergen af te graven, werd ik geconfronteerd met arbeidsomstandigheden die niet positief waren (o.a. stof, geen beschermingsmiddelen zoals schoenen) en zag ik aan de rand van de groeve een heel gezin op de hurken zitten en kleine steentje bewerken tot kiezels. Het gezin bestond uit opa en oma, vader en moeder en enkele jonge kinderen. Op de vraag wat deze mensen exact deden werd geantwoord dat het afval van de groeve aan families geschonken wordt, deze families maken er kiezels of juwelen van die ze verkopen en zo genereren

ze inkomen. Deze gebeurtenis heeft me geraakt en aan het denken gezet. Wat vinden we hiervan en waarom moeten hele gezinnen zo werken, is dit kinderarbeid?!

Als Arte besloten we nog meer in te zetten op transparantie en duurzaamheid, te gaan werken met partners en rekening te houden met mens, milieu en maatschappij! Een belangrijke stap die enkele jaren kostte was het zoeken van een leverancier die zich openstelde en meewerkte aan audits die we door een onafhankelijke organisatie laten uitvoeren. Deze audits zien er op toe en controleren of de OESO richtlijnen, richtlijnen voor o.a. arbeidsomstandigheden en milieu, worden nageleefd. Een hele inspanning en zeker de eerste jaren heeft het veel tijd gekost om elkaar goed te begrijpen, vertrouwen op te bouwen en acties in gang te zetten om te verbeteren in India. We vertellen niet wat onze partner moet doen en schrijven niet de westerse cultuur voor maar in een dialoog bespreken we de OESO richtlijnen. Ieder jaar en soms 2 keer per jaar ging ik naar India om zelf ook poolshoogte te nemen en te ondersteunen bij de te nemen stappen. Ik zag de omstandigheden in de groeves verbeteren en ook onze leverancier was tevreden. Alleen 1 maar, rondom de groeves en in de dorpen grenzend aan de groeve zag ik telkens kinderen werken of rondlopen op schooluren.

Hoe konden we ook iets betekenen voor deze kinderen? Die vraag bleef ons triggeren en als een MKB bedrijf is het ook niet dat we hier dage-

lijks mee bezig zijn. Arte maakte inmiddels ook deel uit van het natuursteenconvenant TruStone en werkte vandaaruit samen met vakbonden en NGO's. Geholpen door een stuk subsidie hebben we in 2017 het plan geschreven om een child labour free zone te gaan realiseren rondom de groeve waar we veel inkopen. We selecteerden 8 kleine dorpjes waar veel medewerkers van de groeve wonen. De eerste stap was het uitvoeren van een baseline zodat we de situatie in kaart hadden. Uit deze baseline bleek het aantal inwoners, verdeling man/vrouw en dat er ongeveer 2200 kinderen woonden. Circa 250 kinderen waren niet eens ingeschreven op scholen en het dagelijks verzuim bedroeg ruim 30%. Verder waren er o.a. onvoldoende klaslokalen, geen schoon drinkwater op de scholen aanwezig, onvoldoende toiletten en geen speelplekken of toestellen. Scholen hadden we extra onderzocht omdat de NGO (Non Governmental Organisation) meerdere projecten had uitgevoerd op het gebied van educatie. Kinderen scholing bieden zodat ze iets leren en uiteindelijk na hun studie een gedegen baan kunnen uitvoeren! Dat was en is ons doel, het opzetten van een child labour free zone door educatie te bieden en de kinderen een kans te geven op een betere toekomst!

Hoe? Na de baseline was het erg aannemelijk om te beginnen met het aanbrengen van voorzieningen. Door andere projecten te bezoeken en in gesprekken met de plaatselijk NGO werd echter duidelijk dat je dan het probleem niet oplost. Je zult kinderen naar school moeten begeleiden en het moet normaal en geaccepteerd zijn dat kinderen naar school gaan. Hiervoor is een mentaliteitsverandering nodig. Exact dit is wat

we aan het doen zijn. De mentaliteit veranderen en uiteindelijk de community (8 dorpen) zelf er voor laten zorgen dat kinderen naar school gaan en niet werken. Om dit te realiseren hebben we middels de NGO 4 mobilisers in dienst genomen, lokale mannen en vrouwen die dagelijks op scholen gaan kijken of alle kinderen aanwezig zijn. Degenen die er niet zijn worden thuis bezocht en met de ouders wordt het gesprek aangegaan om ze toch naar school te krijgen en uit te leggen waarom. Veel kinderen gingen niet naar school omdat hun ouders migrant werkers waren, ze woonden wel in het gebied maar gingen gedurende de week naar andere plaatsen om te werken. Ze namen hun kinderen mee en vaak werkten die dan ook mee. Daarnaast werd er aandacht gegeven aan de lessen, lesmateriaal werd verbeterd en zelfs Engels is geïntroduceerd als vak. De leraren waren blij met de hulp en er zijn Child Right Protection Forums opgericht. Ouders die er op toezien dat kinderen inderdaad naar school gaan en dit stimuleren en motiveren. Al deze mensen zijn getraind door de plaatselijke NGO waar we mee samenwerken.

Een lange weg waarbij we de nodige uitdagingen tegenkomen zoals kindhuwelijken en het niet voorhanden zijn van degelijke opvang. Deze onderwerpen worden ook aangepakt, kindhuwelijken zijn net als kinderarbeid bij wet verboden, door hier plaatselijk campagnes over te organiseren pakken we deze aan. Uiteindelijk krijgt ons project steeds meer aandacht, de politieke verantwoordelijke voor educatie kent het en we zagen na 2 jaar de eerste resultaten. Alle kinderen vanaf 4 jaar werden ingeschreven bij

scholen, van de 250 niet ingeschreven kinderen gingen er inmiddels 60 wel naar school en het dagelijks verzuim was afgenomen. Belangrijke stappen die ook de natuursteenbranche in ons gebied zag en steeds meer groeves sluiten zich aan bij onze child labour free zone. Door het bespreekbaar te maken, maar ook door posters op te hangen bij hun eigen bedrijf dat ze de child labour free zone ondersteunen en scholing promoten.

Het verbeteren van de lesstof, het uitdragen van het belang van scholing en het betrekken van de hele community, de inwoners, de bedrijven, de lokale overheid en de scholen, leidt er toe dat in ons gebied kinderen naar school gaan en echt een kans hebben op een betere toekomst! Scholing zorgt hier voor en door de mentaliteitsverandering borgen we dit voor de toekomst.

Inmiddels is het projectgebied uitgebreid, op verzoek van de lokale overheid, van 8 naar 12 dorpen. Er zijn 6 mobilisers en we hebben 2 coördinatoren in dienst via de NGO die in de groeves extra controleren op kinderarbeid, uitleg geven en de arbeidsomstandigheden verbeteren door o.a. trainingen te geven op het gebied van stof en persoonlijke beschermingsmiddelen.

Helaas heeft COVID ook het Arte project getroffen en doordat scholen gesloten zijn geweest zie je hoe broos de resultaten zijn. Het verzuim nam weer toe en helaas werden er ook enkele kinderen gevonden die werkten in de groeves. Door de inzet van de mobilisers en de ouders die inmiddels het belang van scholing inzien herstelt dit echter snel en ben ik er van overtuigd dat we ons doel gaan realiseren: geen kinderarbeid meer door het bieden van educatie!

Thomas Foundation for Microcredits

Tekst. Alexander Schiebroek.

Een mooi voorbeeld is Sophy, die jarenlang in de boarding in Avadi heeft gewoond en als boegbeeld prijkte op een van de eerste folders van de Thomasstichting. Na het afronden van de middelbare school moest ze de boarding verlaten en ging ze, geholpen met een microkrediet, leren voor onderwijzeres. Zodoende kwam ze als jong volwassene alweer op een brochure terecht.

De meeste lezers van het Thomas Magazine zijn inmiddels wel vertrouwd met de ontstaansgeschiedenis van de Thomasstichting voor Jongeren en de Thomas Bouwstichting die daaruit voort is gekomen. Maar toen in 2006 de Nobelprijs voor de Vrede werd uitgereikt aan Muhammed Yunus voor zijn initiatief met microkredieten, wilden we dat mooie voorbeeld volgen. Weliswaar op kleine schaal, maar toch. In 2007 werd de Thomas Foundation for MicroCredits (TFM) opgericht. Direct bij de oprichting werd in de statuten vastgelegd dat TFM zich ging richten op 1) onderwijs aan 2) jonge vrouwen in 3) zuid-India. TFM werkt daarbij met dezelfde zusters samen als de andere Thomasstichtingen.

De meisjes moeten na afronding van hun basisopleiding, rond de leeftijd van 16 jaar, het door de Jongerenstichting ondersteunde opvanghuis verlaten om plaats te maken voor anderen. Ze keren meestal terug naar hun geboortegrond om daar doorgaans in een kansloze positie terecht te komen. De TFM ondersteunt een selectie van deze meisjes met voortgezette opleidingen op HBO en soms zelfs Master niveau. Met een studiefinanciering, vormgegeven als een renteloos microkrediet, trekken

we ze uit hun kansloze positie en bereiken we opzienbarende resultaten.

De meeste meisjes weten in een jaar of drie hun studie af te ronden, vinden een baan waarmee ze hun lening kunnen aflossen en een zelfstandig leven kunnen gaan opbouwen. En daarbij trekken ze ook hun familieleden uit het slop, broers en zussen, ouders, grootouders. Met één opleiding helpen we zo een veelvoud aan mensen.

Met de aflossingen worden weer nieuwe studentes aan een studielening geholpen. Het benodigde startkapitaal van de TFM is in de beginjaren van de stichting bijeengebracht in en om Oirschot via bijeenkomsten op scholen, giften en door een samenwerking met de lokale wereldwinkel. Het kapitaal draait in een cirkel rond, via leningen en aflossingen, maar door inflatie en gemiste aflossingen begint het wel te slinken.

De zusters doen het echte werk: ze selecteren kandidaten voor een vervolgopleiding, volgen de studentes tijdens hun studie, begeleiden ze naar werk en dan gaat de aflossingsperiode in.

Zuster Prudentia (altijd in het wit gekleed) is al sinds het prille begin bij de drie Tho-

v.l.n.r.:
Zr. Prudentia
Zr. Aricia Selvi
Zr. Velankanni
Zr. Rita Balaiah
Zr. Maria Selvi
Zr. M. Arockiam

mas-stichtingen betrokken. Inmiddels zijn tal van zusters aangehaakt, ieder met hun eigen interesses, opleiding en enthousiasme. Op de foto staan de zusters die zich actief met de Microkredieten bezig houden. Zuster Arockia Selvi, hier naast Sr. Prudentia, is onze directe contactpersoon en verzorgt een paar keer per jaar rapportages van financiële en inhoudelijke aard.

Nog steeds reizen we regelmatig naar India om met de zusters plannen te maken, de voortgang te bespreken en om elkaar te inspireren. Tijdens een reis in 2019 bedachten de zusters een idee om lokaal fondsen te gaan werven. Ze gingen collectebussen maken en daarmee eens per maand collecteren in alle klassen van een zestal scholen waar ze van elke leerling één roepie zouden vragen. De eerste collectes waren een doorslaand succes en het beeld van een volledig zelfstandig opererende Microkredietenorganisatie komt zo naderbij. Het aantal ondersteunde studenten werd met ingang van jaargang 2019 direct verdubbeld en de ambities om verder door te groeien werden over en weer uitgesproken. Januari 2020 werd in India de viering van 12,5 jaar Thomas Foundation for Microcredits

gevierd, onwetend van de coronacrisis die de wereld te wachten stond. Het was een geweldig samenzijn met zusters, docenten, ouders, tientallen studentes en oud-studentes, sommigen al gelukkig getrouwd en met kinderen. Een goede maand later kwam de wereld tot stilstand. En dachten we in Nederland al dat het vervelend was, in India kwamen het openbare leven en daarmee ook onze activiteiten met gierende remmen tot stilstand.

De scholen sloten en daarmee viel de mogelijkheid van collectes abrupt weg. Het gros van onze studentes en hun ouders kwam zonder werk, nauwelijks geholpen door de overheid en dus zonder inkomen, thuis te zitten waardoor ook onze inkomsten uit aflossingen volledig wegvielen.

In 2021 zag het er enige tijd naar uit dat India - als door Shiva geholpen - de ergste coronacrisis zou ontlopen. Toen brak ook daar een verschrikkelijke uitbraak uit met beelden die het voorstellingsvermogen te boven gaan. Het hele land werd wederom plat gelegd met dramatische gevolgen, ook voor ons programma. We ondersteunen tientallen studentes met vervolgstudies en hebben daardoor langlo-

pende verplichtingen. Ons startkapitaal werd flink uitgeput waardoor voortzetting van onze activiteiten moeilijker wordt. We ontplooiën fondsenwervende activiteiten die ons weer in rustiger water moeten brengen.

De zusters vertrouwen op God voor de invulling van hun noden. Op de vraag of ze ook de hele dag met mondkapjes rondlopen kwam als antwoord "Jesus is our mask". Het Nederlandse bestuur is wat pragmatischer en op zoek naar oplossingen zodat we ons programma kunnen continueren. Zo gaan we in januari 2023 naar India om enkele bedrijven als sponsor voor ons te winnen.

Mocht u nu door dit verhaal geïnspireerd zijn geraakt, laat dat dan blijken door contact met ons op te nemen of met een donatie.

www.thomasstichting.nl/Over-Ons/Micro-krediet
info@thomasfm.nl

Thomas Stichting

Tekst: Caroline Schneeberger
Foto's: Jean Philipse

voor Jongeren

Maandag 16 januari. Vandaag is het de derde maandag van het nieuwe jaar - een dag die gezien wordt als de meest deprimerende dag van het jaar - ook wel bekend als Blue Monday. Maar niet voor mij! Want over een paar dagen vertrekken we met een delegatie van twee Thomas stichtingen (stichting microkredieten en Thomas stichting voor Jongeren - Tsvj) naar Chennai, om na twee jaar weer een bezoek te mogen en kunnen brengen aan de zusterorde FSJ (de Franciscan Sisters of Saint Joseph). Ik kan de kruidige curry's al ruiken en niet wachten om papadums, naan of dosa in deze overheerlijke gerechten te dippen.

De afgelopen twee jaar, sinds het laatste bezoek aan de zusterorde, zijn voor iedereen door de COVID-19 pandemie bijzondere jaren geweest. De kansarme kinderen, die de Tsvj ondersteunt via de zusterorde zijn hard getroffen. In India zijn de scholen maandenlang gesloten geweest. Dit heeft onevenredig veel effect gehad op de meer

kansarme kinderen, alleen al omdat deze kinderen niet over de benodigde hulpmiddelen (laptop, internet etc.) beschikken om via thuisscholing bij te blijven. Helaas hebben wij ook gehoord dat kinderen moesten gaan werken of zelfs uitgehuwelijkt werden, om zo in de eerste levensbehoeften te kunnen voorzien van kind en familie. Inmiddels zijn de scholen weer open en probeert de zusterorde de achterstand in te halen. Helaas zijn (nog) niet alle kinderen teruggekeerd naar school. De gevolgen van de gemiste scholing voor deze groep kinderen zijn nog moeilijk te voorspellen. Afgelopen twee jaar hebben we vooral op projectmatige basis getracht de zusters te ondersteunen bij het draaiende houden van de instellingen. Zo is er geld ingezameld voor waterzuiveringssystemen en is er geld ingezameld voor boekenpakketten. En waar de hele wereld overging op digitaal vergaderen bleef de zusterorde niet achter. Via Teams hebben meerdere nuttige, maar toch ook gezellige meetings plaatsgevonden.

Tijdens het komende bezoek willen we samen met de zusters ons richten op de toekomst. Ons gezamenlijke doel is en blijft om de kansen voor kinderen in en rondom Chennai te verbeteren. We willen brainstormen over hoe we moeten anticiperen op de huidige ontwikkelingen in India, bijvoorbeeld op de gevolgen van COVID-19 maar ook de economische groei van de middenklassen of het hindoe nationalistische beleid van Modi ten nadele van de overige religies. Zijn er nieuwe behoeftes ontstaan en/of bieden deze ontwikkelingen ook kansen? Denk bijvoorbeeld aan betere toegang tot digitale onderwijs of nieuwe transportmiddelen om de toegang tot school

geografisch te verbeteren. Maar het is ook de moeite waard om te onderzoeken of de afgelopen achterstanden ingehaald zijn of wat daarvoor nodig is om dat te doen. De zusterorde heeft in onze ogen haar daadkracht en innovatie vermogen al lang en breed bewezen met rond de 100 scholen en 20 kindertehuizen/internaten. We kijken uit naar hun visie en ideeën. Een uitgebreid verslag zal volgen.

Via deze weg willen we ook nog een keer aandacht vragen voor de mooie ansichtkaartenset, ontwikkeld door reisfotograaf Jean Philipse. Hij heeft een selectie gemaakt van foto's van jongeren in India en deze gebundeld tot een kleurrijk set

van 15 postkaarten. De opbrengst gaat volledig naar de stichting en zal worden gebruikt om het leven van jongeren in India nog kleurrijker te maken. Dit kan via het online bestelformulier: <https://thomasstichting.nl/top-pages/BestelFormulier>

Als laatste is het bestuur hard op zoek naar versterking. We zijn een enthousiast en gedreven bestuur maar extra tijd, kennis en creativiteit is altijd welkom. Dus heb je zin en tijd om je in te zetten voor de kansarme kinderen in Chennai en omgeving neem dan contact met ons via info@thomasstichting.nl.

foto uit 1993.

Het eerste project van onze Stichting: Boarding in Avadi

In 1990 bracht Hans Schiebroek voor het eerst een bezoek aan Avadi. Zijn broer Cor, de vader van Lucia, had hem gevraagd te gaan kijken bij de boarding. Het was een gebouw met een golfplaten dak (erg warm als de zon schijnt) waarin zich ook klaslokalen bevonden. Al met al een zeer primitief onderkomen voor de meisjes. De muren van dat gebouw waren echter constructief goed en sterk en er zou een verdieping op gebouwd kunnen worden. De zusters besloten dat ook de klaslokalen omgebouwd mochten worden ten behoeve van de boarding en Hans maakte een eerste tekening. Terug in Nederland werd geld speciaal voor dit project geworven en zo werd deze boarding het eerste bouwproject van de stichting en meteen de reden waarom er een "aparte" bouwstichting werd opgericht. De naam werd Lucia's home for Children, als eerbetoon aan Lucia Schiebroek. De verdieping werd op het gebouw gezet en de klaslokalen omgebouwd tot recreatieruimte en huiswerkruimte. Met behulp van een plaatselijke meubelmaker werden er tafels, stoelen en ander meubilair gemaakt want er stond nog helemaal niets.

We deden in de loop van 30 jaar nog meer projecten in Avadi:

2001: Renovatie toiletten

2007: Buitentoiletten en een regenput

2020: Verbetering waterafvoer van het gehele terrein (S&C project)

2021: Onderhoud (o.a. schilderwerk) van de boarding. Het eerste M&R project

1999. VENKATACHALAPURAM.
Nieuw boarding gebouw voor 80 leerlingen.

2000. KAMALAPURAM. Uitbreiding boarding.
Er is hierna plaats voor 150 leerlingen.

2002. JOLARPET.
Nieuw boarding gebouw voor 100 leerlingen.

foto's uit
2007
van de
boarding.

Een boarding is een internaat of kostschool. Het overgrote deel van de leerlingen zit er gedurende de schoolweken en is thuis in de vakanties, soms ook in de weekenden. Er worden ook wel weeskinderen opgevangen, maar dat aantal is klein. Gezien de slechte wegen, vaak bergachtige gebieden en weinig scholen is de reisafstand tussen huis en school soms te groot voor de kinderen om iedere dag af te leggen. In de laatste jaren is het aantal scholen behoorlijk uitgebreid en zijn de wegen beter geworden waardoor er steeds minder leerlingen in de boardings verblijven. Ook rijden er steeds vaker schoolbussen.

2003. PERUMALPALAYAM
Nieuw boarding gebouw voor 120 kinderen.

30 jaar Stichting Thomas Bouwprojecten had ook aandacht voor het hoger onderwijs

2016. In SINGAMPUNARI bouwden we mee aan het schoolgebouw van het College voor Hoger Onderwijs voor vrouwen.

Ons grootste project in deze dertig jaar

2003. Het Hostel in VANDAVASI. We hebben hier een internaat gebouwd voor meisjes van 17-20 jaar die de driejarige opleiding tot onderwijzeres volgen en te ver weg wonen om iedere dag tussen huis en school te reizen. Er is ruimte voor ongeveer 150 meisjes.

De meisjes bezig met het wassen van hun eigen spullen aan "wasblokken".

In 2018 kwam hierop nog een extra verdieping nodig voor de groei van het College.

Doneer met belastingvoordeel

Wist u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag?

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 36.93 % laat zien hoe het werkt:

- U geeft 793 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 293 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Let op: een Periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel?

Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website:

www.thomasbouwprojecten.nl.

U vindt daar de link naar de overeenkomst in het onderste blok op de homepage of als u op de - DONEER NU - knop klikt.

Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

